

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 10 października 2014 r.

Sygn. akt SK 50/13

BAS-WPTK-1788/13

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCELARIA	
wpi. dnia	10. 10. 2014
L.dz.	L. zał. ....

Trybunał Konstytucyjny

Na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.), w imieniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przedkładam wyjaśnienia w sprawie skargi konstytucyjnej M S z 29 marca 2011 r. (sygn. akt SK 50/13), jednocześnie wnosząc o stwierdzenie, że art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach powadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U., poz. 1146), **nie jest niezgodny** z art. 45 ust. 1 i art. 64 ust. 1 Konstytucji.

Ponadto, w pozostałym zakresie, wnoszę o **umorzenie postępowania** na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Uzasadnienie

I. Stan faktyczny i przedmiot kontroli

1. Skarga konstytucyjna (dalej: skarga) M S (dalej: skarżący) została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

W dniu marca 2009 r. skarżący złożył wniosek o dofinansowanie projektu w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa W na lata 2007-2013, przystępując do ogłoszonego lutego 2009 r. przez Zarząd Województwa W (dalej: instytucja zarządzająca) konkursu nr na Działanie 1.2 „Wsparcie rozwoju MSP”. Skarżący złożył wniosek w Schemacie tego konkursu, w którym dofinansowanie mogły uzyskać „Projekty „
przedstawiając projekt pt. „W

Pismem z dnia stycznia 2010 r. Dyrektor Departamentu Wdrażania Programu Regionalnego Urzędu Marszałkowskiego Województwa W poinformował skarżącego o negatywnej ocenie jego projektu. Dążąc do weryfikacji tego rozstrzygnięcia, skarżący wniósł protest w zakresie oceny projektu według kryteriów nr: , , i , który marca 2010 r. został oddalony przez Komisję Odwoławczą (nr sprawy:).

Wyrokiem z maja 2010 r., sygn. akt Wojewódzki Sąd Administracyjny w P oddalił skargę na rozstrzygnięcie Komisji Odwoławczej, natomiast skargę kasacyjną od tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny oddalił wyrokiem z listopada 2010 r., sygn. akt , doręczonym skarżącemu 3 stycznia 2011 r.

2. W dniu 29 marca 2011 r. skarżący złożył skargę konstytucyjną o zbadanie konstytucyjności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 37 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712 ze zm.; dalej jako: u.z.p.p.r.). W wykonaniu zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego, pismem z 23 maja 2011 r. skarżący doprecyzował w jaki sposób zakwestionowana regulacja naruszyła jego konstytucyjne wolności i prawa.

Postanowieniem z 8 kwietnia 2013 r. (sygn. akt Ts 94/11) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł zażalenie, które postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 27 czerwca 2013 r. zostało uwzględnione w zakresie badania zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. z art. 45, art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 1, art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji.

W konsekwencji przedmiot kontroli w niniejszej sprawie został ograniczony do norm dekodowanych z art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r.

3. Zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r., w dacie relewantnej dla rozstrzygnięcia konkursu obowiązywał w następującym brzmieniu: „Do zadań instytucji zarządzającej należy w szczególności: [...] 3) przygotowanie i przekazanie Komitetowi Monitorującemu do zatwierdzenia propozycji kryteriów wyboru projektów; 4) wybór, w oparciu o kryteria, o których mowa w pkt 3, projektów, które będą dofinansowane w ramach programu operacyjnego”.

Sejm pragnie podkreślić, że zagadnienie proceduralnych konsekwencji zmiany brzmienia pkt. 3 ust. 1 art. 26 u.z.p.p.r. już po złożeniu skargi do Trybunału Konstytucyjnego zostanie wyjaśnione w części stanowiska poświęconej analizie formalnoprawnej (pkt II.2).

4. Przed odniesieniem się zarówno do formalnoprawnych, jak i merytorycznych problemów aktualizujących się na tle niniejszej sprawy, Sejm uznaje za stosowne wskazanie kontekstu normatywnego kwestionowanej regulacji.

Poddany kontroli konstytucyjności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. zamieszczony jest w Rozdziale 5 u.z.p.p.r. – „Realizacja programów operacyjnych” i jest przepisem kompetencyjnym, który upoważnia instytucję zarządzającą do wyboru projektów, które będą dofinansowane w ramach programu operacyjnego (pkt 4 ust. 1 art. 26 u.z.p.p.r.) w oparciu o kryteria zatwierdzone przez Komitet Monitorujący (pkt 3 ust. 1 art. 26 u.z.p.p.r.). Kontestowany stan prawny jest konsekwencją regulacji unijnych obowiązujących w przedmiotowym zakresie, bowiem u.z.p.p.r. stanowi regulację operacjonalizującą postanowienia rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego

rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 201 z 31 lipca 2006 r., s. 25-78 ze zm.; dalej: rozporządzenie nr 1083/2006) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (Dz. Urz. UE L 371 z 27 grudnia 2006 r., s. 1 ze zm.; dalej: rozporządzenie wykonawcze).

W świetle art. 65 rozporządzenia nr 1083/2006 kryteria wyboru projektów przeznaczonych do dofinansowania w programie operacyjnym zatwierdzone są przez Komitet Monitorujący, natomiast zadaniem instytucji zarządzającej jest zagwarantowanie, aby projekty były wybierane do dofinansowania zgodnie z kryteriami mającymi zastosowanie do danego programu operacyjnego.

Warto jednocześnie dodać, że w nowym okresie finansowania, obejmującym lata 2014-2020, będą obowiązywać zasady uregulowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20 grudnia 2013 r., s. 320 i n. ze zm.), przy czym zadania instytucji zarządzającej uregulowane w jego art. 125 są zbieżne z aktualnie obowiązującymi regulacjami, natomiast funkcją Komitetu Monitorującego pozostaje zatwierdzanie kryteriów wyboru projektu w konkursie (art. 110 ust. 2 lit a rozporządzenia nr 1303/2013).

Rzeczpospolita Polska, mając obowiązek wykonywania materialnych przepisów prawa UE, dysponuje przy tym autonomią proceduralną. Wykreowane w u.z.p.p.r. procedury muszą jednak zapewnić efektywność stosowania prawa UE. Przez pryzmat zapewnienia *effet utile* regulacjom unijnym należy więc postrzegać szczególną regulację u.z.p.p.r.. Jej rozwiązania mają bowiem na celu umożliwienie

jak najpełniejszego wykorzystania funduszy UE w ramach różnorodnych programów operacyjnych.

Jednocześnie trzeba dodać, że zgodnie z ustalonym stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, „realizacja wymogu z art. 9 Konstytucji, tj. obowiązku implementacji wtórnego prawa UE, nie zapewnia automatycznie zgodności przepisów tego prawa oraz ustaw je implementujących do prawa krajowego z normami Konstytucji. Obowiązek badania konstytucyjności aktów normatywnych odnosi się także do sytuacji, gdy zarzut niekonstytucyjności dotyczy tego zakresu ustawy, który służy implementacji prawa wspólnotowego” (wyrok TK z 3 grudnia 2009 r., sygn. akt Kp 8/09; zob. także wyroki TK z: 27 kwietnia 2005 r., sygn. akt P 1/05; 2 lipca 2007 r., sygn. akt K 41/05).

II. Analiza formalnoprawna

1. Przed przystąpieniem do analizy merytorycznej zarzutów skonstruowanych w skardze konstytucyjnej, Sejm uznaje za konieczne odniesienie się do kilku kwestii formalnych, determinujących dopuszczalność orzekania w niniejszej sprawie.

Trybunał Konstytucyjny na każdym etapie postępowania bada, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek procesowych, skutkująca umorzeniem postępowania. Dotyczy to wszelkich kwestii wstępnych, jak również przesłanek formalnych, wspólnych dla kontroli inicjowanej w trybie skargi konstytucyjnej, wniosku lub pytania prawnego. Merytoryczne rozpoznanie zarzutów sformułowanych w skardze konstytucyjnej jest uzależnione od spełnienia wszystkich warunków jej dopuszczalności (zob. postanowienie TK z 1 marca 2010 r., sygn. akt SK 29/08 i powołane tam orzecznictwo). Należy także podkreślić, że składu rozpoznającego sprawę nie wiąże stanowisko zajęte w zarządzeniu lub postanowieniu Trybunału wydanym w ramach rozpoznania wstępnego (zob. np. postanowienia TK z: 8 kwietnia 2008 r., sygn. akt SK 80/06; 30 czerwca 2008 r., sygn. akt SK 15/07; 19 października 2010 r., sygn. akt SK 8/09; wyrok TK z 26 listopada 2012 r., sygn. akt SK 33/10).

2. Pierwszą kwestią, którą należy rozstrzygnąć, jest dopuszczalność wyrokowania w sprawie z uwagi na zmianę brzmienia jednego z kwestionowanych przepisów.

Trzeba bowiem zauważyć, że 13 września 2014 r., a więc już po wniesieniu skargi do Trybunału Konstytucyjnego, weszła w życie ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U., poz. 1146), która nadała objętemu kontrolą art. 26 ust. 1 pkt 3 u.z.p.p.r. następujące brzmienie: „Do zadań instytucji zarządzającej należy w szczególności: [...] przygotowanie i przekazanie Komitetowi Monitorującemu do zatwierdzenia propozycji kryteriów wyboru projektów, spełniających warunki niedyskryminacji i przejrzystości, z uwzględnieniem w szczególności art. 16 i art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999”.

Zgodnie z art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK) postępowanie podlega umorzeniu na posiedzeniu niejawnym, jeżeli akt normatywny – w zakwestionowanym zakresie – utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał. Wyjątek zawiera art. 39 ust. 3 ustawy o TK, wyłączający stosowanie przesłanki umorzenia postępowania z uwagi na utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu, gdy orzekanie o akcie normatywnym jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw.

Wobec powyższego należy rozważyć, czy w związku z przywołaną nowelizacją nastąpiła „utrata mocy obowiązującej” zaskarżonego aktu normatywnego.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wyrażał pogląd, że przepis obowiązuje, dopóki na jego podstawie są lub mogą być podejmowane indywidualne akty stosowania prawa. Utrata mocy obowiązującej, jako przesłanka umorzenia postępowania, następuje wówczas, gdy kwestionowany przepis nie może być już stosowany do jakiegokolwiek sytuacji faktycznej (zob. wyrok TK z 31 stycznia 2001 r., sygn. akt P 4/99).

W opinii Sejmu, postanowienia art. 26 ust. 1 pkt 3 u.z.p.p.r. w dalszym ciągu mogą być stosowane jako podstawa oceny legalności działań organów administracji publicznej (instytucji zarządzającej) przez sądy administracyjne, co uzasadnia celowość objęcia ich kontrolą konstytucyjności.

Sejm pragnie dodać, że dokonana w 2014 r. modyfikacja art. 26 ust. 1 pkt 3 u.z.p.p.r. sprowadziła się jedynie do zmiany w zakresie odesłania do postanowień rozporządzenia nr 1083/2006 oraz wskazania, że projekty muszą spełniać warunki niedyskryminacji i przejrzystości, natomiast w strukturze u.z.p.p.r. zaskarżony przepis pozostał osadzony redakcyjnie w dotychczasowym miejscu.

Jednocześnie – uprzedzając dalsze wywody co do meritum – należy podkreślić, że nowelizacja przywołanego przepisu nie może stanowić *per se* argumentu na rzecz jego niekonstytucyjności. Dodane odwołanie do rozporządzenia nr 1083/2006 należy postrzegać jako *superfluum* ustawowe, bowiem przepisy aktu unijnego tak czy inaczej obowiązują i stosowane są bezpośrednio w krajowym porządku prawnym, natomiast niedyskryminacja i przejrzystość kryteriów wyboru projektu wynika z ust. 2 art. 26 u.z.p.p.r.

Konkludując ten wątek, trzeba stwierdzić, iż zmiana brzmienia przepisu nie spowodowała, że rekonstruowana do tej pory na jego podstawie norma prawna utraciła moc obowiązującą, stąd wspomniana nowelizacja nie ma relewantnego znaczenia z punktu widzenia podstaw i zarzutów skargi, w szczególności nie odnosi się do *meritum* wątpliwości konstytucyjnych sformułowanych przez skarżącego. Zważywszy wymogi skargi konstytucyjnej, zdaniem Sejmu, należy w niniejszym wypadku badać przepis w brzmieniu, które było podstawą ostatecznego orzeczenia o prawach i wolnościach skarżącego.

3. Druga kwestia formalnoprawna, jaką należy rozstrzygnąć, to dopuszczalność merytorycznego orzekania o konstytucyjności zakwestionowanej regulacji z wzorcami wynikającymi z art. 87, art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną.

Zgodnie z art. 79 Konstytucji, skargę konstytucyjną może wnieść każdy, czyje prawo lub wolność konstytucyjna zostały naruszone. Skarga konstytucyjna jest środkiem ochrony wolności i praw podmiotowych, inicjującym tzw. konkretną kontrolę konstytucyjności. W myśl stabilnego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, przedmiotem skargi konstytucyjnej może być wyłącznie norma prawna, która stanowiła podstawę wydania przez organ władzy publicznej orzeczenia naruszającego prawa lub wolności konstytucyjne skarżącego, natomiast wzorcami kontroli zainicjowanej w trybie skargi konstytucyjnej mogą być tylko te przepisy

Konstytucji, które stanowią źródło praw, wolności i obowiązków jednostki (zob. np. postanowienie TK z 23 stycznia 2008 r., sygn. akt SK 65/06).

Skarżący wywodzi, że: „W oparciu o art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 ww. ustawy [u.z.p.p.r. – uwaga własna] organy władzy publicznej wydają normy prawne powszechnie obowiązujące, na podstawie których dokonywana jest ocena i wybór projektów do dofinansowania w ramach programu operacyjnego” (skarga, s. 2). Normy stanowione, w opinii skarżącego, przez instytucję zarządzającą, nie podlegają publikacji i ogłoszeniu, w konsekwencji czego obywatele nie mają możliwości zapoznania się z ich treścią przed zastosowaniem ich przez organy władzy publicznej (skarga, s. 3). Jako samodzielne wzorce kontroli skarżący powołał art. 87 i art. 94 Konstytucji, przy czym uzasadniając zarzut naruszenia zawartych w nich postanowień, nie przeprowadził odrębnej argumentacji względem każdego z przywołanych wzorców. Skłania to do przyjęcia tezy, że w opinii skarżącego prawidłowy byłby taki stan prawny, w którym kryteria oceny projektów w konkursie na dofinansowanie ze środków z programu operacyjnego ustalane byłyby w aktach prawa powszechnie obowiązującego, czyli ustawach, rozporządzeniach lub aktach prawa miejscowego. Jednocześnie skarżący nie przesądza, który z przywołanych rodzajów aktów czyniłby zadość jego poglądom.

Z postanowień art. 87 Konstytucji wynika zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego, natomiast art. 94 Konstytucji przewiduje kompetencję (aktualizowaną w ustawach zwykłych) do stanowienia aktów prawa miejscowego przez jednostki samorządu terytorialnego i terenowe organy administracji rządowej. Z uwagi na to, że przywołane przepisy Konstytucji, zamieszczone w rozdziale III Konstytucji zatytułowanym „Źródła prawa”, mają charakter ustrojowy i kompetencyjny – adresowane są głównie do organów prawodawczych – a *casu* nie mogą stanowić samoistnego wzorca kontroli, bo nie wynika z nich żadne prawo ani wolność skarżącego. W rezultacie nie mogą być skuteczną podstawą skargi konstytucyjnej (zob. wyrok TK z 12 kwietnia 2011 r., sygn. akt SK 62/08).

Abstrahując od wątku formalnego, na marginesie należy zaznaczyć, że zarzuty formułowane na tle art. 87 i art. 94 Konstytucji są bezzasadne. Po pierwsze, instytucja zarządzająca jedynie przygotowuje propozycję kryteriów konkursowych, które następnie wiążąco zatwierdza Komitet Monitorujący, a po drugie, informacja o kryteriach jest upubliczniana przez instytucję zarządzającą w ogłoszeniu o konkursie, zamieszczanym na stronie internetowej (art. 29 ust. 2 pkt 6 w zw.

z art. 29 ust. 1 u.z.p.p.r.); instytucja zarządzająca ma również obowiązek w dniu ogłoszenia konkursu zamieścić w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim lub regionalnym informację o konkursie, zawierającą co najmniej elementy określone w art. 29 ust. 2 pkt 1-3 u.z.p.p.r. oraz wskazanie adresu strony internetowej, na której zamieszczono ogłoszenie o konkursie (art. 29 ust. 3 u.z.p.p.r.).

Wracając do głównego wątku rozważań, trzeba wskazać, że związkowym – względem art. 87 i art. 94 Konstytucji – wzorcem kontroli skarżący uczynił jej art. 2 Zarzut naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego nie ma charakteru samoistnego, lecz jest wyraźnie traktowany przez skarżącego jako konsekwencja sprzeczności badanej regulacji z art. 87 i art. 94 Konstytucji. Jakkolwiek Trybunał Konstytucyjny wskazuje, że: „Każde naruszenie przez organ władzy państwowej obowiązujących go zakazów i nakazów zawartych w szczegółowych unormowaniach konstytucyjnych, w szczególności podjęcie decyzji władczej z przekroczeniem kompetencji określonych w Konstytucji i ustawach, zawsze stanowi *implicite* także naruszenie takich ogólnych zasad konstytucyjnych, jak zasada demokratycznego państwa prawnego i zasada legalizmu” (wyrok TK z 25 maja 1998 r., sygn. akt U 19/97, zob. także wyroki TK z: 23 marca 2006 r., sygn. akt K 4/06 i 14 maja 2009 r., sygn. akt K 21/08), to jednocześnie zauważa, że względy pragmatyczne przemawiają za uznaniem zbędności orzekania w takim wypadku (zob. wyrok TK z 12 grudnia 2011 r., sygn. akt P 1/11).

W skardze skarżący powołuje jako pomocniczy wzorzec kontroli zarówno ogólną zasadę państwa prawnego (zob. wyodrębnioną część skargi na s. 10-11 oraz twierdzenia: „doszło do naruszenia gwarantowanej przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej zasady państwa prawa” [skarga, s. 2], „orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego naruszyło wyrażoną w art. 2 zasadę państwa prawa” [tamże]), jak i bardziej szczegółowe zasady: bezpieczeństwa prawnego obywateli i ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, wywodzone z art. 2 Konstytucji (skarga, s. 10). W opinii skarżącego, zasady te są naruszone przez zaskarżoną regulację, ponieważ „wprowadza ona do systemu prawa powszechnie obowiązującego normy prawne spoza zamkniętego katalogu źródeł prawa wyrażonego w art. 87 Konstytucji” (skarga, s. 10).

Zważywszy zarówno konfigurację wzorców zaprezentowaną w *petitum* skargi, jak i treść jej uzasadnienia, należy przyjąć, że naruszenie wywodzonych z art. 2 Konstytucji zasad szczegółowych skarżący ewidentnie wiąże ze złamaniem art. 87

i art. 94 Konstytucji. Z tego względu, zdaniem Sejmu, zasadny jest wniosek, że zdiagnozowana niedopuszczalność merytorycznego orzekania w odniesieniu do wzorców wynikających z art. 87 i art. 94 Konstytucji aktualizuje się także względem art. 2 Konstytucji.

Podsumowując, należy stwierdzić, że art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji nie można kwalifikować się jako wzorców kontroli w postępowaniu w sprawie skargi konstytucyjnej.

Z uwagi na powyższe, postępowanie w zakresie badania zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. z art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji powinno zostać **umorzone** na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK. ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Poglądu o niedopuszczalności merytorycznego orzekania we wskazanym zakresie nie zmienia fakt, że skarżący w piśmie z 23 maja 2011 r. wskazał art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji jako przepisy związkowe względem art. 45 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji, które bezspornie wyrażają prawa podmiotowe, co *prima facie* dawałoby rezultat w postaci możliwości merytorycznej kontroli zaskarżonej regulacji w oparciu o te wzorce. Antycypując ustalenia dotyczące nieadekwatności art. 45 ust. 1 i art. 64 ust. 1 Konstytucji jako wzorców kontroli konstytucyjności w niniejszej sprawie (zob. pkt III.3 i IV.3 niniejszego pisma), nie można uznać, że dopuszczalne byłoby orzekanie *in meriti* w niniejszej sprawie z uwzględnieniem art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji.

4. Odmienne względy przemawiają za brakiem możliwości merytorycznego rozpoznania zarzutów naruszenia przez zaskarżone przepisy prawa dostępu obywatela do informacji o działaniach władzy publicznej (art. 61 ust. 1 Konstytucji).

Sejm pragnie zauważyć, że zarzut ten został podniesiony przez skarżącego wyłącznie w odniesieniu do art. 37 u.z.p.p.r. (zob. skarga, s. 3, 12-14), w zakresie którego kontrola konstytucyjności w niniejszej sprawie została wyłączona ostatecznym postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 27 czerwca 2013 r., sygn. akt Ts 94/11. Skarżący w żadnym miejscu w swoim piśmie procesowym nie podjął natomiast rozważań dotyczących złamania art. 61 ust. 1 Konstytucji przez normy wywodzone z art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. i w konsekwencji nie można uznać, że spełniony został warunek przewidziany w art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK.

Jednocześnie trzeba dodać, że jakkolwiek skarżący w piśmie z 23 maja 2011 r. wskazał, iż przepisy art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. naruszyły „wynikające z art. 61 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji prawo skarżącego do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne i wynikającej z tego możliwości zgłaszania zarzutów co do bezstronności osób dokonujących wyboru projektów poprzez utajnienie przebiegu oceny projektów oraz osób dokonujących tej oceny” (s. 2), to trudno tak lakoniczne stwierdzenie uznać za dostateczne z punktu widzenia wymogów formalnych adresowanych względem skargi konstytucyjnej. Warto nadmienić, że inicjator postępowania także w przytoczonym fragmencie wyraźnie odniósł się do aspektów proceduralnych wyboru projektów przeznaczonych do dofinansowania, czego nie reguluje art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. Pozwalałoby to ewentualnie na konstatację, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 61 ust. 1 Konstytucji.

Jedynie na marginesie Sejm pragnie zwrócić uwagę, że z załączonych do skargi konstytucyjnej dokumentów nie wynika, aby skarżący zwracał się do instytucji zarządzającej o informacje dotyczące przebiegu procedury i danych personalnych osób dokonujących oceny i wyboru projektów przeznaczonych do dofinansowania w programie. Informacje te mógłby natomiast uzyskać wykorzystując instrumenty prawne zawarte w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 782).

Poczynione ustalenia dają podstawę do wnioskowania o **umorzenie postępowania** w części dotyczącej kontroli art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. z art. 61 ust. 1 Konstytucji, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK, ze względu na niedopuszczalność orzekania.

5. Analogiczne do powyżej zaprezentowanych względy – brak stosownego uzasadnienia – nasuwają Sejmowi wątpliwości odnośnie do dopuszczalności badania zgodności kwestionowanej regulacji z art. 45 ust. 2 Konstytucji. Skarżący, formułując zarówno w *petitium* swego pisma procesowego, jak i w jego uzasadnieniu zarzut naruszenia art. 45 Konstytucji, przedstawia jedynie argumenty na rzecz naruszenia wzorca wynikającego z ust. 1 tego artykułu.

W związku z tym Sejm wnosi o **umorzenie postępowania** w części dotyczącej kontroli art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. z art. 45 ust. 2 Konstytucji, na

podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

III. Prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji)

1. Zarzuty skarżącego

1. Przystępując do rekonstrukcji zarzutów skarżącego względem art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. w perspektywie złamania art. 45 ust. 1 Konstytucji, należy przede wszystkim podkreślić, że pomimo wyodrębnienia w skardze na s. 11 podpunktu, który anonsuje przedstawienie zarzutu naruszenia zasady jawności i prawa do sądu, analiza tej części pisma procesowego nie pozwala odtworzyć argumentów skarżącego, które miałyby przemawiać za naruszeniem przez kontestowaną regulację prawa do sądu. W tym fragmencie skargi mowa jest bowiem o wyłączeniu stosowania zasad procedury administracyjnej i naruszeniu zasady jawności działalności administracji publicznej.

2. Odtworzenie przedmiotowego zarzutu jest natomiast możliwe dzięki analizie określenia podstaw skargi konstytucyjnej, zamieszczonej przez jej autora na s. 1-3. Skarżący wskazuje w tym względzie, że: „Wskutek procedowania przez organy administracyjne i sądy administracyjne na podstawie nieprawidłowych pozakonstytucyjnych źródeł prawa **skarżący został pozbawiony prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia w tym zakresie sprawy administracyjnej przez sąd** [podkreślenie skarżącego], co spowodowało negatywne rozpoznanie wniosku o przyznanie dotacji oraz negatywne rozpatrzenie dot. tego postępowania zarzutów zgłoszonych w sądach administracyjnych”.

Skarżący wyraźnie wiąże przy tym zarzucaną kwestionowaną regulacji kolizję z art. 45 ust. 1 Konstytucji z jej niezgodnością z art. 87 i art. 94 w zw. z art. 2 Konstytucji. Podstawą dla wniesienia skargi było naruszenie konstytucyjnego prawa skarżącego do sprawiedliwego procesu. W ocenie skarżącego proces może być sprawiedliwy wyłącznie w sytuacji, gdy zapadłe w nim orzeczenie jest oparte o źródło prawa powszechnie wiążące. Tymczasem kryteria oceny projektów w konkursie o dofinansowanie, na podstawie których zapadły rozstrzygnięcia instytucji zarządzającej oraz Komisji Odwoławczej, kontrolowane następnie przez sądy

administracyjne, nie mogą być w świetle przepisów Konstytucji uznane za źródło prawa powszechnie obowiązującego (co zostało szeroko uargumentowane w skardze).

2. Wzorzec kontroli

Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji: „Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego na prawo do sądu składają się w szczególności: prawo dostępu do sądu (prawo uruchomienia procedury), prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury (zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności) oraz prawo do wyroku sądowego (prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia). Stosując inną typologię, w ramach art. 45 ust. 1 Konstytucji mieszczą się: prawo do sądowego wymiaru sprawiedliwości, a więc merytorycznego rozstrzygnięcia w zakresie praw jednostki oraz prawo do sądowej kontroli aktów godzących w konstytucyjnie gwarantowane wolności (prawa) jednostki (zob. wyroki TK z: 16 marca 2004 r., sygn. akt K 22/03; 2 lipca 2009 r., sygn. akt K 1/07; 11 czerwca 2002 r., sygn. akt SK 5/02).

Jak wskazuje się w doktrynie, prawo do sądu „oznacza możliwość zwrócenia się w każdej sytuacji (sprawie) do sądu z żądaniem określenia (ustalenia) statusu prawnego jednostki, w sytuacjach nie tylko zakwestionowania lub naruszenia jej praw i wolności, lecz również w sytuacjach odczuwanych przez nią niejasności, niepewności, a zwłaszcza obawy wystąpienia takiego naruszenia. [...]. Temu uprawnieniu odpowiada naturalnie obowiązek sądu rozpatrzenia sprawy” (P. Sarnecki [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, t. III, Warszawa 2003, komentarz do art. 45, s. 1-2).

Trybunał Konstytucyjny uzupełnił wymienione wyżej elementy prawa do sądu o „prawo do odpowiedniego kształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawy” (wyrok z 24 października 2007 r., sygn. akt SK 7/06). Trybunał podkreślił również, że: „W państwie prawnym prawo do sądu nie może być rozumiane jedynie formalnie, jako dostępność drogi sądowej w ogóle, lecz i materialnie, jako możliwość prawnie skutecznej ochrony praw na drodze sądowej [...]”.

Prawo jednostki statuowane w art. 45 ust. 1 Konstytucji to prawo zwrócenia się do organu noszącego miano jedynie sądu lub trybunału (por. P. Sarnecki, *op. cit.*, s. 3-4). Jak wskazuje Trybunał Konstytucyjny: „Art. 45 ust. 1 Konstytucji musi być interpretowany w kontekście regulacji zawartej w Rozdziale VIII Konstytucji. [...] Jeżeli zatem art. 45 ust. 1 Konstytucji wymaga sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd to pojęcia określające wymagane cechy należy rozumieć tak, jak to wynika z przepisów Rozdziału VIII Konstytucji“ (wyrok TK z 24 października 2007 r., sygn. akt SK 7/06).

Zakres podmiotowy prawa do sądu został wyznaczony przez konstytucyjne pojęcie sprawy. Ustalając znaczenie tego terminu, Trybunał Konstytucyjny wyraził pogląd, że urzeczywistnienie konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu obejmuje „wszelkie sytuacje – bez względu na szczegółowe regulacje proceduralne, w których pojawia się konieczność rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu (w relacji do innych równorzędnych podmiotów lub w relacji do władzy publicznej), a jednocześnie natura tych stosunków prawnych wyklucza arbitralność rozstrzygnięcia o sytuacji prawnej podmiotu przez drugą stronę tego stosunku” (wyrok TK z 10 maja 2000 r., sygn. akt K 21/99).

Prawo do sądu wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji jest prawem osobistym każdego człowieka i granice korzystania z niego mogą być wprowadzone jedynie z przyczyn i w formie określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji.

3. Analiza zgodności

Przechodząc do analizy zgodności art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. z art. 45 ust. 1 Konstytucji należy stwierdzić co następuje.

Artykuł 45 ust. 1 Konstytucji nie odnosi się w żaden sposób do hipotezy normy zawartej w art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. Przepis ten bowiem stanowi normy kompetencyjne dla organu administracji publicznej, jakim jest (w realiach niniejszej sprawy) zarząd województwa pełniący funkcję instytucji zarządzającej. Wyznaczonym w tym przepisie dopuszczalnym zakresem działań związany jest zatem organ, którego nie można zakwalifikować jako sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, nie jest on bowiem ani niezależny, ani jego skład osobowy nie jest niezawisły. Pojęcie „sądu” na gruncie wypowiedzi TK nie nasuwa wątpliwości: „Ogólnie ujmując, pod tym pojęciem rozumie się sąd jako organ władzy:

a) państwowej, b) sądowniczej (art. 10 ust. 2 Konstytucji), c) odseparowany od legislatywy i egzekutywy i niezależny od innych władz (art. 173 Konstytucji)” (por. wyrok TK z 30 maja 2005 r., sygn. akt P 7/04). Podobnie, Trybunał Konstytucyjny wskazuje, że: „[...] pojęcie sądu jest determinowane w pierwszym rzędzie postanowieniami konstytucyjnymi, a przede wszystkim treścią art. 175, który stanowi, że wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe. [...] Funkcja gwarancyjna postanowień konstytucyjnych w tym zakresie polega bowiem nie tyle na sprowadzeniu działań sądów wyłącznie do sprawowania wymiaru sprawiedliwości, ale na powierzeniu im na zasadzie wyłączności tych funkcji, a więc na zakazie powierzania ich jakimkolwiek innym organom” (postanowienie TK z 4 grudnia 2000 r., sygn. akt SK 10/99).

Jednocześnie należy wskazać, że w świetle wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego, „obowiązek sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy wyrażony w art. 45 Konstytucji odnosi się do procedury stosowanej przez sąd. Wymóg sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy nie odnosi się natomiast do samej treści rozstrzygnięcia. Z art. 45 Konstytucji nie można natomiast wyprowadzać ogólnego prawa podmiotowego do uzyskania orzeczenia sądowego o treści zgodnej z zasadami sprawiedliwości. Ogólna zasada zgodności treści orzeczeń sądowych z zasadą sprawiedliwości została wyrażona i skonkretyzowana w szczegółowych przepisach konstytucyjnych, urzeczywistniających ogólną zasadę sprawiedliwości w poszczególnych sferach życia” (wyrok TK z 10 czerwca 2003 r., sygn. akt SK 37/02).

W świetle ustaleń dotyczących zawartości normatywnej analizowanego wzorca, w opinii Sejmu, determinowanej poglądem trybunalskim, że: „[w] zakresie przedmiotowym art. 45 Konstytucji nie mieści się zagadnienie sprawiedliwości proceduralnej przed organami innymi niż sąd” (wyrok TK z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt SK 30/10), zaskarżone przepisy nie wkraczają w materię normowaną przez art. 45 ust. 1 Konstytucji, a w konsekwencji przywołany przepis nie stanowi adekwatnej podstawy dla ich kontroli.

Sytuacja przedstawiałaby się inaczej, gdyby art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. zawierał postanowienia wyłączające możliwość zaskarżenia wyniku postępowania konkursowego, taki przypadek jednak nie ma miejsca. Skarżący, działając na podstawie innego przepisu u.z.p.p.r. – art. 30c – po wyczerpaniu postępowania

odwoławczego przed właściwą instytucją, wniósł skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, a następnie skargę kasacyjną do NSA, uzyskując w obu przypadkach merytoryczne orzeczenia oddające skargi.

Warto w tym miejscu dodać, że w wyroku z 30 października 2012 r., sygn. akt SK 8/12 Trybunał Konstytucyjny dokonał negatywnej – w perspektywie art. 45 ust. 1 Konstytucji – oceny postanowień ówczesnie obowiązującego art. 30c u.z.p.p.r., bowiem przepis ten przewidywał, że wniesienie do wojewódzkiego sądu administracyjnego skargi niekompletnej powoduje pozostawienie jej bez rozpatrzenia, bez możliwości wezwania do uzupełnienia braków w dokumentacji, co ograniczało prawo wnioskodawców do sądu. W przywołanej sprawie Trybunał ocenił jednak przepis, który odnosił się do postępowania przed sądem administracyjnym.

Po analizie treści normatywnej wzorca kontroli wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz zarzutów skierowanych pod adresem zakwestionowanej regulacji trudno uznać, że *in casu* mamy do czynienia z „symetrią przedmiotową” między przedmiotem a wzorcem kontroli, a dopiero jej wystąpienie umożliwia dokonanie oceny konstytucyjności przez Trybunał Konstytucyjny. W przekonaniu Sejmu sytuacja istniejąca na tle rozpatrywanej sprawy nie daje podstaw do zakwestionowania domniemania konstytucyjności kontrolowanych przepisów w oparciu o art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Z powyższych względów Sejm wnosi o stwierdzenie, że art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. **nie jest niezgodny** z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

IV. Prawo do ochrony własności i innych praw majątkowych (art. 64 ust. 1 Konstytucji)

1. Zarzuty skarżącego

Argumentując na rzecz tezy o naruszeniu przez art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. art. 64 ust. 1 Konstytucji, skarżący wywodzi, że: „przeprowadzenie przez organy władzy publicznej i przez sądy administracyjne postępowań w oparciu o przepisy naruszające art. 61 ust. 1, art. 45, art. 87 i 94 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej spowodowało, że skarżący nie otrzymał dotacji

o którą się ubiegał. Wskutek tego zostały naruszone jego prawa majątkowe chronione przez art. 64 Konstytucji” (skarga, s. 14-15).

2. Wzorzec kontroli

W zgodnej opinii Trybunału Konstytucyjnego i nauki prawa, art. 64 Konstytucji określa nie tylko prawo podmiotowe, ale ustanawia również ogólną zasadę ustrojową, wokół której zbudowany jest cały porządek społeczny i prawny państwa (por. np. L. Garlicki [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, t. III, Warszawa 2003, komentarz do art. 64, s. 5-6; S. Jarosz-Żukowska, *Konstytucyjna zasada ochrony własności*, Kraków 2003, s. 32-43; wyrok TK z 12 stycznia 2000 r., sygn. akt P 11/98).

Artykuł 64 ust. 1 Konstytucji, stanowiąc, iż: „Każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia”, wyraża przede wszystkim konstytucyjne prawo podmiotowe jednostki do ochrony przysługującego jej prawa własności i innych praw majątkowych, będące podstawą publicznego prawa podmiotowego obejmującego wolność nabywania mienia, jego zachowania i dysponowania nim (por. wyroki TK z: 18 marca 2010 r., sygn. akt K 8/08; 31 stycznia 2001 r., sygn. akt P 4/99).

Z brzmienia art. 64 Konstytucji wynika również prawo do ochrony innych niż własność praw majątkowych. Zdaniem Trybunału (por. wyrok TK z 16 czerwca 2009 r., sygn. akt SK 42/08), prawa majątkowe należy traktować jako jeden z rodzajów praw podmiotowych (w cywilistycznym znaczeniu tego pojęcia) wydzielony według kryterium bezpośredniego uwarunkowania interesem ekonomicznym podmiotu uprawnionego (zob. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 1996, s. 128).

W orzecznictwie sądu konstytucyjnego, na tle art. 64 Konstytucji, został ugruntowany pogląd, że „na ustawodawcy zwykłym spoczywa tym samym nie tylko obowiązek pozytywny stanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym, ale także obowiązek negatywny powstrzymania się od przyjmowania regulacji, które owo prawo mogłyby pozbawiać ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczać” (zob. wyroki TK z: 13 kwietnia 1999 r., sygn. akt K 36/98; 29 czerwca 2004 r., sygn. akt P 20/02; 21 grudnia 2005 r., sygn. akt SK 10/05; 20 kwietnia 2009 r., sygn. akt SK 55/08).

Sposób ograniczenia prawa własności wskazuje art. 64 ust. 3 Konstytucji, zgodnie z którym „Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności”. Z tego przepisu wyprowadzany jest bezwzględny zakaz naruszania istoty prawa własności, co oznacza, że ustawodawca nie może przyjmować regulacji prawnych, które uniemożliwiłyby korzystanie z prawa własności (zob. wyrok TK z 21 marca 2000 r., sygn. akt K 14/99).

3. Analiza zgodności

W świetle przedmiotu zaskarżenia oraz skonstruowanego przez skarżącego zarzutu Sejm podaje w wątpliwość adekwatność powołanego w charakterze wzorca art. 64 ust. 1 Konstytucji.

Na wstępie należy zaznaczyć, że uzasadniając zarzut naruszenia tego przepisu Konstytucji, inicjator postępowania nie przedstawia konkretnych argumentów na jego poparcie, ograniczając się do twierdzeń, że: „Interes prawny skarżącego do złożenia skargi konstytucyjnej opiera się więc zarówno na naruszeniu prawa skarżącego do sądu jak i na naruszeniu wyrażonych w art. 64 praw majątkowych” (skarga, s. 2); „Z powodu niejasnych, niejawnych zastosowanych przez organy władzy publicznej kryteriów skarżący został pozbawiony możliwości sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia swej sprawy. Z tego powodu skarżący nie uzyskał wnioskowanej dotacji, co stanowi naruszenia art. 64 § 1 Konstytucji” (skarga, s. 3).

Sejm pragnie zauważyć, że taka argumentacja skłania do przyjęcia tezy, że w opinii skarżącego zarzucana zakwestionowanej regulacji niezgodność z art. 87 i art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji przesądza *per se* o naruszeniu przez nią art. 64 ust. 1 Konstytucji.

Abstrahując od sformułowanego wcześniej wniosku o umorzenie postępowania w zakresie badania zakwestionowanej regulacji z wzorcami wynikającymi z art. 87 i art. 94 w zw. z art. 2 Konstytucji, Sejm wyraża pogląd, że art. 64 ust. 1 Konstytucji nie stanowi właściwego, adekwatnego wzorca kontroli względem zaskarżonych przepisów.

Postanowienia art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. nie determinują wykonywania prawa własności lub innych praw majątkowych przez skarżącego, ani ich nie uszczuplają. Ze skromnej argumentacji skarżącego można wnioskować, że z prawem majątkowym, o którego konstytucyjną ochronę walczy, utożsamia on samą możliwość uzyskania dofinansowania w ramach programu operacyjnego. Z takim założeniem nie sposób się zgodzić, bowiem wybór projektów przeznaczonych do dofinansowania dokonywany jest w postępowaniu konkursowym, co przesądza, że środki finansowe trafiają nie do wszystkich wnioskodawców, ale wyłącznie do tych, z którymi umowę o dofinansowanie zawarła instytucja zarządzająca (zob. art. 30 ust. 1 u.z.p.p.r.). Natomiast umowa o dofinansowanie projektu jest zawierana zgodnie z systemem realizacji programu operacyjnego, w odniesieniu do projektu spełniającego łącznie dwie przesłanki:

- 1) pozytywnie przeszedł wszystkie etapy jego oceny i został zakwalifikowany do dofinansowania, oraz
- 2) jego dofinansowanie jest możliwe w ramach dostępnej alokacji na realizację poszczególnych działań i priorytetów w ramach programu operacyjnego (art. 30a ust. 1 u.z.p.p.r.).

Z powyższego wynika, że nawet projekt, który spełnia merytoryczne i formalne kryteria konkursowe, może nie uzyskać dofinansowania, ze względu na wyczerpanie środków na realizację określonego priorytetu lub działania programu operacyjnego. Po stronie wnioskodawcy, do chwili zawarcia umowy o dofinansowanie nie powstaje więc żadne prawo majątkowe, czy choćby uzasadniona prawnie ekspektatywa tego prawa.

Podsumowując, ze względu na nieadekwatność wzorca kontroli, Sejm wnosi o uznanie, że art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 u.z.p.p.r. **nie jest niezgodny** z art. 64 ust. 1 Konstytucji.

MARSZAŁEK SEJMU

Radosław Sikorski